

ТУВЕ ЯНСОН

ПЪТУВАНЕ С ЛЕК БАГАЖ

Превод от шведски: Анелия Петрунова, 2012

chitanka.info

Де да можех да опиша огромното облекчение, което ме изпълни, когато най-после прибрах мостчето! Чак тогава се почувствах сигурен. Не, всъщност чак когато корабът се отдалечи от кея дотолкова, че никой да не е в състояние да ме повика... да попита за адреса ми, да изкрещи, че се е случило нещо ужасно... Повярвайте ми, нямате идея какво главозамайващо усещане за освобождение изпитах. Разкопчах балтона си, извадих лулата, но ръцете ми трепереха и не успях да я запала. Все едно, стиснах я между зъбите си — лулата създава някаква дистанция между мен и околните. Отидох на края на носа, откъдето градът не се виждаше, и се облакътних на релинга като всеки друг безгрижен пътник. Небето беше лазурно, облачетата изглеждаха своенравни, приятно безцелни. Всичко бе изчезнало, отминало, маловажно, вече нищо и никой нямаше значение. Без телефон, без писма, без звънец на вратата. Но вие, разбира се, не можете да разберете какво имам предвид, а и не е важно; аз всъщност искам само да обясня, че всичко бе уредено в рамките на възможното и премислено до последната подробност. Написах писмата, които трябваше да се напишат — направих го още вчера, — съобщих за внезапното си заминаване, без да се обяснявам и без в нито едно изречение да се оправдавам за поведението си. Много трудно беше, отне ми цял ден. Естествено, не оставих сведения къде отивам и не споменах дата за връщане, понеже не смятам да се връщам. Жената на портиера ще се грижи за саксиите — тези креещи растения, на които вечно не можеш да угодиш, както и да се отнасяш с тях, бяха започнали да ме изпълват със силна неприязън. Е, не е необходимо да ги виждам повече.

Може би ви е любопитно какво сложих в багажа си? Възможно най-малко неща! Винаги съм мечтал да пътувам с лек багаж — скромна чанта, която небрежно да дърпам след себе си и с която да прекосявам с бодри, но не забързани крачки някое летище например; да подминавам тълпи от нервни хора, повлекли тежки куфари. Сега за първи път успях да взема само минимума, не се поколебах пред семейните ценности и разните симпатични дреболийки, които напомнят на човек за... ами за емоционални моменти от живота му — не, те най-малко. Чантата стана лека като безгрижното ми сърце и пое само необходимото за най-обикновена нощувка в хотел. Напуснах апартамента, без да оставям указания, но старателно го разтребих.

Чистенето много ми се удава. Изключих електричеството и отворих хладилника. Последното ми действие, окончателното, бе да измъкна кабела на телефона. А той през цялото време не звънна нито веднъж — добра поличба. Нито един, нито един от всички тези, тези... Но точно сега не ми се говори за тях, вече не ме е грижа, не, те не заемат мислите ми нито за миг. Е, след като изключих телефона и още веднъж се уверих, че всичките ми важни документи са в портфейла — паспорт, билети, пътнически чекове, пенсионерска карта, — погледнах през прозореца, за да видя дали сред струпването на коли на ъгъла има такси, затворих вратата и пузнах ключовете в пощенската кутия. По стар навик не взех асансьора, не обичам асансьорите. На третия етаж се спънах и се вкопчих в перилото. Спрях за миг, внезапно цялото ми тяло пламна: ами ако наистина бях паднал, ако си бях изкълчил крака или нещо по-лошо? Всичко щеше да е напразно, фатално, непоправимо, немислимо беше още веднъж да се подготвя и да събере сили за раздялата. В таксито ме обзе приповдигнато настроение и заговорих оживено с шофьора. Коментирах ранната пролет, попитах го едно-друго за професията му, но той почти не отговаряше, та се взех в ръце. Нали точно това бях решил да избягвам, оттук нататък щях да съм човек, който не се интересува от никого — какво ме беше еня за евентуалните проблеми в живота на един таксиметров шофьор. Стигнахме до кораба твърде рано, той свали чантата ми, благодарих му и му дадох прекалено голям бакшиш. Той не се усмихна и ми докривя, но пък човекът, който скъса билета ми, беше много любезен.

Пътуването започна. На палубата постепенно захладна; беше доста празно и предположих, че останалите пътници са се запътили към столовата. Без да бързам, намерих каютата си. Веднага видях, че няма да бъда сам в нея. На едната койка имаше палто, куфарче и чадър, а наред пода — два елегантни куфара. Преместих ги дискретно. Разбира се, аз бях изискал, не, бях изразил желание да ползвам цялата каюта. Да спя сам стана много важно за мен и точно по време на това пътуване беше абсолютно наложително да вкуся, така да се каже, от новопридобитата си самостоятелност напълно необезпокояван. Бе немислимо да се оплача на домакина: той само щеше да посочи, че корабът е пълен, че съжалява, че е станало недоразумение, а ако решеше да го поправи, цялата нощ щях да съм наясно, че съквартирантът ми по каюта се опитва да спи на шезлонг на палубата

и не може да мигне. Тоалетните му принадлежности бяха много луксозни. Вниманието ми привлече особено светлосинята електрическа четка за зъби и несесерът с монограм „А. К.“. Извадих собствената си четка за зъби и останалите неща, които бях сметнал за необходими за един аскет, сложих пижамата си на другата койка и се запитах дали съм гладен. От мисълта за тясната столова ми се отця да ям и реших да прескоча вечерята и да изпия едно питие в бара. Толкова рано вечерта той беше още доста празен. Седнах на един от високите столове и стъпих на металната тръба, която опасва всеки бар на континента, запалих лулата си.

— *Блек енд Уайт*, ако обичате — казах аз, взех чашата с кратко кимване и с отношението си показах, че не съм настроен за разговор. Седях и размишлявах за Идеята за пътуването, тоест да бъдеш на път необвързан, без отговорност за оставеното зад гърба си и без изобщо да можеш да подготвиш и предугадиш какво следва. Само голям покой. Прииска ми се да направя обобщение на предишните си пътувания, на всяко едно от тях, и за свое учудване забелязах, че никога по-рано не съм пътувал сам. Първо екскурзиите с мама — Майорка и Канарските острови. Пак Майорка. Когато мама почина, заминах с братовчеда Херман за Любек и Хамбург — той държеше да ходи по музеи, но те му действаха потискащо, защото никога не беше имал възможност да учи живопис и това още го тормозеше. Ваканцията с него не беше приятна. После пък семейство Валстрьом, които не знаеха дали да се разведат, или не, и смятаха, че е по-лесно да пътуват в компанията на трети човек. Къде отидохме... а, да, Венеция. Кавги всяка сутрин. Не, и тази екскурзия не беше хубава. А после? Груповата до Ленинград. Голям студ брах... И леля Хилда, която се нуждаеше от почивка и не смееше да пътува сама... Но с нея ходихме само до Мариехамн. Посетихме музея на мореплаването, спомням си. Нали разбирате, когато в мислите си направих обзор на пътешествията през живота си, изчезна всякакво възможно колебание относно начина ми на действие, обърнах се към бармана, рекох „Може ли още едно?“ и се огледах наоколо в отлично разположение на духа. Бяха започнали да влизат посетители — весели, сити хора поръчваха кафе и питиета на масите си и се бутаха около мен на бара. Поначало никак не обичам скупчванията на хора и доколкото е възможно, избягвам да попадам в тях, както и в автобуси и трамваи, но тази вечер ми се струваше

приятно и свойско да бъда един сред многото, почти уютно. Един възрастен господин с пура намекна с дискретен жест, че се нуждае от пепелника ми, „Естествено, заповядайте“, отговорих и за малко да добавя някакво малко извинение, но се опомних. Бях приключил с тези неща. Съвсем равнодушно и даже с известна небрежност побутнах пепелника към него и разгледах спокойно изражението си в огледалото зад бутилките. Има нещо особено в баровете, не мислите ли? Те са място временно, на възможностите, убежище по трудния ни път между „би трябвало“ и „трябва“. Но да си призная, не са място, което често съм посещавал. Сега, докато седях и надзъртах в огледалото, лицето насреща изведнъж ми се стори доста симпатично. Май друг път не бях отделял време по-внимателно да огледам вида, който времето ми е придало: слабо лице с доста красиви очи, леко учудени; косата е посивяла, вярно, но е почти артистично буйна и над челото виси кичур, който ми придава изражение на... как да се изразя? Тревожна съсредоточеност? Съсредоточена угриженост? Не. Чисто и просто самовглъбеност. Изпразних чашата си и изведнъж ме обзе неустоима нужда от общуване, която незабавно овладях. Но все пак, въпреки всичко, не беше ли точно това удобният случай, в който най-накрая аз да не съм принуден да слушам, а да се разприказвам, свободно и обстоятелствено? По мъжки, в бара. Можех например, ей така между другото, да спомена решаващия си принос в развитието на пощите. Не. Абсурд. Трябва да съм загадъчен, да не се доверявам, евентуално само да намеквам...

Вляво от мен седеше един твърде неспокоен младеж, който непрекъснато сменяше положението на тялото си, въртеше се насам-натам и сякаш следеше с очи всичко, което се случваше в помещението. Обърнах се надясно и казах:

— Много хора тази вечер. И пътуването изглежда, че ще бъде спокойно.

Съседът ми изгаси пурата си в пепелника и отбеляза, че корабът е пълен, че скоростта на вятъра е осем метра в секунда, но прогнозата била за усилване през нощта. Хареса ми спокойното му, практично държание и се запитах дали е пенсионер и защо пътува за Лондон. Трябва да отбележа, че интересът ми учуди и мен самия, нали разбирате. Ако има нещо, което ми е станало напълно чуждо, почти омразно и което на всяка цена искам да избегна, то е любопитството,

съпричастието, насърчаването с минимални усилия на неустоимата нужда у околните да заразправят терзанията си. Знам аз. За дългия си живот съм чувал какви ли не истории и сам съм си бил виновен. Но, както споменах, седях си в бара на път към свободата и бях непредпазлив.

Той рече:

— В Лондон значи? По работа ли?

— Не. Обичам да пътувам по море.

Той кимна разбиращо. В огледалото видях лицето му, доста подпухнало, леко обрулено лице с увиснали мустаци и изморени очи. Стори ми се елегантно, скъпо облечен, континентално, ако позволите така да се изразя.

— Когато бях млад — каза, — осъзнах, че ако правя непрестанни преходи по море с включена храна, ще мога да преживявам далеч по-евтино, отколкото в града.

Огледах го възхитен и зачаках продължението, но той не добави нищо повече. Явно, слава Богу, беше човек, който не обича да си излива душата. През цялото време откъм тавана се чуваше мек, упорит тътен на музика. Хората разговаряха все по-оживено, отрупани с чаши подноси се носеха с впечатляваща скорост и прецизност между масите, помислих си: „Седя тук с врял и кипял пътешественик, човек, взел най-доброто от живота и знаещ за какво говори“. Точно тогава той извади портфейла си и ми показа снимки на семейството и на кучето си. Предупредителен сигнал. Прониза ме остро разочарование. От друга страна, защо спътникът ми да не се държи като всички останали? Бях решен да не позволя нищо да накърни спокойствието ми, затова погледнах и произнесох обичайните похвали. Съпругата, децата, внуците и кучето на вид бяха кажи-речи като всички други, с тази разлика, че изглеждаха сякаш се чувстват необичайно добре. Той въздъхна — не се чу, разбира се, сред шумотевицата наоколо, но видях как широките му рамене се повдигнаха и спуснаха във въздишка. Явно у дома не всичко беше наред. Знам, никой не е застрахован. Най-елегантният, пушещ пура пътник със златна запалка и семейство, подредено около плувния басейн — и той! Бързо заговорих за първото, което ми хрумна — предимството на пътуването с лек багаж — и реших след малко да си тръгна. Колкото е възможно по-бързо, без да изглеждам рязък. За да покажа, че ще се оттеглям, извадих ключа от

каютата, сложих го до чашата си и се опитах да привлека вниманието на бармана, разбира се, без успех. На бара цареше страшна бльсканица, непоносима и шумна, и горкият човек работеше като луд.

— Два пъти *Блек енд Уайт* — каза спътникът ми. Гласът му бе тих, но със спокойна и авторитетна сила, която веднага даде резултат. Той обърна тежкия си поглед към мен и вдигна чаша. Капанът щракна.

— Благодаря — казах, — колко любезно, питие за лека нощ значи. Май взе да става късно.

Той отговори:

— Няма защо, мистър Меландер. Казвам се Коно — и сложи ключа от каютата си до моя.

— Невероятно съвпадение! — възкликнах аз в особено лошо настроение.

— Ни най-малко. Видях как излязохте от каютата. Чантата ви беше много спретнато надписана.

Изведнъж младият мъж вляво ме сръга с лакът, беше се навел над бара и настояваше заядливо за едно *Куба либре*, вече три пъти бил дал поръчка, но не, Сульо и Пульо трябвало да го прередят, колко типично, знаем ги тези неща... Господин Коно измери младежа с кратък, много студен поглед и рече:

— Явно е време да си ходим. — Но облекчението ми бе пресечено от следващите му думи: — Имам уиски в каютата, а нощта е дълга.

Какво можех да сторя? Да кажа, че не съм хапнал нищо? Щеше само да ме изчака в каютата. Сега, когато го видях в цял ръст, силен, внушителен, той излъчваше непоклатима решимост. Аз, естествено, исках да си поделим сметката, но той отказа с жест и тръгна към вратата. Последвах го. Качихме се в препълнен асансьор. Корабът гъмжеше от хора, тълпяха се около игралните автомати, седяха на стълбищата, децата им тичаха с викове насам-натам и ме обзе старият ми страх от навалици — когато най-после влязохме в каютата, треперех от главата до петите. Мистър Коно премести багажа си и извади бутилка уиски, която сложи на масичката под прозореца, носеше и две сребристи чаши. Койката изскърца, когато седна, изглеждаше прекалено крехка и тясна за него. Каютата бе първа класа — лукс, който си бях позволил за това замислено като само мое

пътуване — и имаше барче: малко, елегантно приспособление с безалкохолни напитки, чипс и солени ядки. Отворих вратичката му.

— Не — каза мистър Коно, — не *Виши*. Пия уиски като шотландците, с чешмяна вода. Баща ми беше от Шотландия.

Побързах да отида в банята и налях в чашата за миене на зъби. На прага леко се препънах, беше необичайно висок.

— Лед? — попитах.

Той поклати глава. Сложи малко вода в уискито и мълчаливо се облегна назад. Моето пътуване с кораб изведнъж доби нови измерения; край на спокойствието. Бях уверен, че няма да си легне часове наред.

— *To you*^[1] — каза той. — Всичко се повтаря.

— *To you* — казах аз.

— Пътувания, пътувания, напред-назад. И знаеш точно къде пристигаш, едно и също всеки път. Към къщи и далеч от къщи, натам и обратно.

— Не непременно — възразих. — Има случаи... — но той ме прекъсна. Мислех да му разкажа, че аз самият нямам представа къде ще попадна, че не съм запазил стая в хотел; прищя ми се да му създам леко авантюристична представа за новата ми, почти нехайна свобода, но той вече беше заговорил за грижите си: съпругата, децата, внуците, къщата и кучето, което явно беше умряло при много тъжни обстоятелства. Затворих се напълно. Може би за първи път през живота си успешно прогоних кошмарното състрадание, което е донесло и на мен, и на обкръжението ми толкова ужасни неприятности, ама ужасни ви казвам. Сега може би разбирате защо заминах? Може би долавяте мащаба на изтощението ми, измореното ми отвращение от непрекъснатата склонност да съпреживявам?

Разбира се, че ми е жал за хората. Всеки мъкне със себе си нещо скришно, непреодолимо, някакво разочарование, някой вид страх, срам и щом ме надушат... понеже те не знаят, а точно ме надушват. Е, затова се магнах.

Докато слушах с половин ухо мистър Коно, усетих надигането на силна, чужда за мен ярост, гаврътнах чашата си и грубо го прекъснах с думите:

— А какво очаквате? Явно сте ги разглезили. Или сте ги лишили от воля! Оставете ги да станат самостоятелни и да правят каквото искат! — И дали заради уискито, дали не, завърших категорично: —

Оставете ги. Всички. И къщата! — Но той почти не слушаше, снимките от портфейла пак се бяха появили.

Основните човешки терзания понякога ми се струват твърде монотонни. Или поне ежедневната проблематика, която остава, когато покривът вече не тече, има нещо за ядене и животът и здравето ти не са пряко застрашени, ако разбирате какво имам предвид. Забелязал съм, че — с изключение на големите катастрофи — делничните нещастия са доста еднообразни. Той или тя изневеряват или се отегчават, отпява им се да работят, други балони от амбиция и мечти също губят формата си, времето скоро започва да не достига, семейството се държи неразбираемо и плашещо, приятелството бива отровено ей така, между другото, човек неистово се занимава с незначителни неща, докато непоправимото продължава безнадеждния си ход, гризат го чувство за дълг и вина и на всичко се слага неопределеният етикет „тревожност“ — проблем, на който човек рядко има време или смелост да даде определение. Аз знам. Възможностите да не се чувстваш добре в живота си са безбройни и ги познавам, винаги се повтарят, всяко разочарование в отделна кутийка. Вече би трябвало да съм обръгнал, да съм намерил най-накрая отговорите, но не съм. Няма подходящи отговори, нали? Затова човек просто слуша. Ако изобщо се интересува от възможни решения впрочем — повечето просто продължават да говорят, връщат се и говорят за същото, не те пускат. И ето ме сега тук с мистър Коно, когото отчаяно се опитвам да не съжалявам. Пътуването се очертаваше непосилно дълго. В момента той говореше колко неразбран бил в детството си.

Корабът бе започнал да се клати, не много. Мен морска болест не ме лови. Но казах високо:

— Мистър Коно, не се чувствам добре.

— Не мистър Коно — каза той, — а Албърт. Не ти ли казах да ме наричаш Албърт? Значи, тази тревожност...

— Албърт, боя се, че трябва да изляза на палубата. Трябва да глътна въздух, не ми е добре.

— Това лесно може да се поправи — каза той. — Изпий едно *straight*^[2] уиски, веднага. А въздух ще ти набавим колкото искаш.

Той се нахвърли върху прозореца ни, нали знаете, илюминатора на каютата, който е завинтен ужасно здраво с бог знае какви приспособления, но го отвори целия и буйна, много влажна струя

леденостуден въздух ми изкара дъха, пердетата заплюсяха, а чашата ми падна на пода.

— Не е зле — каза той, значително ободрен. — Готово. Знаеш ли, че някога мечтаех да стана боксьор? Видя ли, че си по-добре.

Отидох да си взема балтона.

— Албърт — попитах, — с какво всъщност се занимаваш?

— С бизнес — отвърна кратичко. Явно въпросът ми отново го потисна. Дълго мълчахме. Казахме си наздраве. От време на време солени пръски обливаха масата. Опитах да се пошегувам, че виждаш ли, ето малко допълнително вода в питиетата, но си глътнах езика, понеже за мой ужас забелязах, че очите на мистър Коно са насълзени, лицето му се изкривява и той казва:

— Нямах представа. Нямах представа как се чувствах...

Най-ужасното е когато се разплачат, тогава ми е спукана работата. Склонен съм да обещаю какво ли не — вечното си приятелство, пари (естествено, не и в този случай), леглото си, — да се наема с най-неприятните задачи. А ако се разридае едър, силен мъж... Отчаях се, скочих, за да му предложа първото, което ми хрумне: нощния клуб, плувния басейн, нещо си, но от клатенето на кораба загубих равновесие и се строполих право в обятията на мистър Коно. Той се вкопчи в мен като удавник и склони едрата си глава на рамото ми. Ад. Положението ми беше крайно неудобно в много отношения. Никога не бях преживявал нещо подобно. За щастие, точно тогава корабът се люшна още по-силно и отвън нахлу голямо количество вода: мистър Коно спаси светкавично бутилката си и се зае да завинтва илюминатора, доколкото му беше възможно. Аз изскочих в коридора, в сляп опит за бягство продължих през объркващите помещения на кораба и накрая спрях в пълно изтощение. Около мен бе празно и тихо. Надникнах през една отворена врата. Палубни столове. Да, точно така, голямо помещение, пълно със столове, повечето вече разгънати като шезлонги за през нощта. Доста от пътниците на палубата спяха, увити в одеяла. Влязох, много внимателно взех едно одеяло и избрах стол в най-далечната част до стената. Прекрасно. Да се унеса, да потъна в тишина и забрава... Ужасно ме болеше главата и бях доста мокър, но нямаше значение, ни най-малко. Придърпах одеялото над главата си и се изгубих в пълен, равнодушен покой.

Когато се събудих, нямах представа къде се намирам. Някаква жена се опитваше да ми издърпа одеялото и повтаряше, че мястото било нейно, номер трийсет и едно, нейното лично, имала резервация за него... Надигнах се съвсем замаян и взех да се извинявам:

— Разбирате ли, станало е недоразумение, а и осветлението беше много лошо, наистина съжалявам.

— Няма нищо — каза жената кисело, — свикнала съм на недоразумения, както вие ги наричате.

Главоболието ми само се беше усилило и сега ужасно мръзних. Доколкото можех да видя, почти всички столове бяха заети от спящи хора, така че чисто и просто седнах на пода и се опитах да си разтрия врата.

— Нямате ли резервация? — попита тя строго.

— Не.

— Изгубили ли сте я? Корабът е пълен, тук също.

Не отговорих. Може би щяха да ме оставят да спя на пода.

— Защо сте толкова мокър? Воните на уиски. Синът ми Херберт също пие. Веднъж падна в морето. — Тя седеше и ме гледаше, завита до брадичката с моето одеяло; дребна, суха, посивяла жена, потъмняла от слънцето и с остри очи. Шапката си беше сложила до краката. Продължи: — Куфарът ми е ето там. Бихте ли ми го донесли? Най-добре е човек да си държи нещата под ръка на такова място. Внимавайте с кутията със сладкиша. Той е за Херберт.

Междувременно идваха още хора и откриваха столовете си. Корабът се клатеше много силно и малко по-нататък някой повръщаше в пликче.

— В Лондон ще е друго — каза възрастната дама и придърпа куфара още по към себе си, — само да разбера къде се намира Херберт в момента. Знаете ли къде трябва да се обърне човек, за да издири нечий адрес?

— Не — казах аз. — Но може би главният стюард...

— Цялата нощ ли смятате да спите на пода?

— Да. Много съм изморен.

— Разбираемо е — рече. И добави: — Уискито е скъпо. — А след още малко: — Хапнахте ли си нещо?

— Не.

— Така си и мислех. Имаха храна в грила. Но беше прекалено скъпа за мен.

Свих се на пода, закопчах си балтона и се опитах да поспя. Не се получи. Как беше тръгнала така наслуки за Лондон, без дори да знае адреса на сина си? Със сигурност щяха да я спрат при слизането на сушата, времената бяха такива, че трябваше да представиш препоръки и да гарантираш определена сума, за да те пуснат в страната... Откъде ли беше, от провинцията някъде... И понесла сладкиш за този свой син... Боже, колко безпомощни и абсурдни можеха да са хората!

Поспах малко и пак се събудих. Жената хъркаше. Беше праметнала ръка през ръба на шезлонга, изглеждаше изморена — набръчкана кафява ръка с широки венчални халки. Сега вече няколко души тук и там из помещението повръщаха, миризмата беше ужасна. Реших да изляза на палубата и обзет от старата си неприязън към асансьори, се качих по стълбите. Минах покрай грила, където хората още седяха и се хранеха, поколебах се за момент и купих няколко големи сандвича и бутилка бира, после слязох по стълбите и дори намерих пътя обратно. Заварих я будна.

— Много любезно от ваша страна — рече и веднага се зае със сандвичите, — не искате ли половината? — Но аз вече не бях гладен, седях и размишлявах колко пари ще са й нужни, когато слезе на сушата. Дали нямаше християнски приюти, които поемат заблудените пътници? Трябваше да намеря стюарда, може би той знаеше...

— Казвам се Ема Фагерберг — рече тя.

Мъжът, който лежеше на съседния шезлонг, се подаде от одеялото си и възропта:

— Млъкнете де! Опитвам се да спя.

Госпожа Ема Фагерберг издърпа ръчната си чанта изпод възглавницата.

— Много сте мил — прошепна. — Ще ви покажа снимки на сина си. Ето как изглеждаше Херберт на четири години. Тази е леко размазана, но имам няколко много по-хубави...

[1] (Here's) to you (англ.) — Наздраве, за ваше здраве. — Б.пр. ↑

[2] Без вода, чисто (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.